

ԱՄԱՆՈՐԸ ՀՈԳԵՎՈՐ ՃԵՄԱՐԱՆՈՒՄ

1967 թվականի դեկտեմբերի 81—օրը Կիրակի և գիշեր՝ կաղանդի:

Ժամը 20-ին հոգևոր ճեմարանի հանդիսությանց սրահում, Ամանորի ավանդական սեղանների շորջ համախմբվել էին Մայր Աթոռի միաբանությունը, Գերագույն հոգևոր խորհրդի և Վերատոգիչ հանձնաժողովի անդամները, «Էջմիածին» ամսագրի խմբագրական մարմնի անդամները, հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմն ու ուսանողությունը, վաճքի պաշտոնեությունը և այլ հրավիրյալներ՝ իրենց պարտք կատարած մարդկանց արդար խոհմանքով ու գոհունակությամբ, ինչպես նաև սրտագին երախտագիտությամբ լցված դեպի համազգային ազն սուրբ հաստատությունն ու ուստատեղին, որ համայն հայության Մայր Աթոռ սուրբ Էջմիածինն է, և դեպի նրա արժանընտիր գահակալը, որն իր սուրբ և բարի ձեռքերում է պահում Հայաստանյաց առաքելական եկեղեցու գերագույն մեղինակության ու դեկապարության գայխունը:

Ամանորի առջիկ կազմակերպված սույն հանդիսությանը ներկա էին նաև ուխտավորաբար Մայր Աթոռում և մայր հայրենիքում գտնվող հյուրեր, Վիեննայի հայոց հոգևոր հովիկ և Ծննի Եկեղեցիների համաշխարհային խորհրդի մոտ Մար Աթոռի մշտական ներկայացուցիչ հոգ. տ. Մեսրոպ ծ. Վրդ. Գրիգորյանը, հոգ. տ. Շնորհը Վրդ. Գասպարյանը՝ Հարավային Ամերիկայից, Հովհաննես Տեր-Հովհաննիսյանը, տեր և տի-

կին Ժիրայր-Մարիամ Ահարոնյանները՝ ԱՄՆ-ից, Ուստոր քաղաքից:

Ժամը 8-ին ժամանում է Վեհափառ Հայությունը և ընդհանուր ոգևորության մեջ օրինում Մայր Աթոռի բարիքներով զարդարված ամանորական սեղանը:

Սեղանների շորջ ստեղծվում է նոր տարվա հասուն խոհերով, մտորումներով, հովանուկ և երազներով օծուն, խորհրդավոր, մտերիմ, ընտանեկան մթնոլորտ:

Հանդիսության սկզբում հոտելկայս ունկնդրում է «Հայր մեր»-ը և Հայկական ՍՍՀ պետական հիմնի նվագը:

Ամանորին նվիրված երեկույթը բանալով, հոգևոր ճեմարանի տեսուչ հոգ. տ. Ներսես ծ. Վրդ. Պողապալյանը նշում է, որ ինչքան քաղցր ու սրտառու է պահը, որ հոգևոր ճեմարանի հյուրընկալ կամարների ներքո, Մայր Աթոռ ու Էջմիածնի լուսին ու խորհրդին նվիրված ծառայողները, հոգևորական թե աշխարհական, պաշտոնայ թե ուսանող, հավաքված ամանորի սեղանի շորջ, երախտագիտությամբ և գոհունակությամբ հրաժեշտ ենք տալիս անցնող տարվան և նոր հովանուկ ու բարեմաղթություններով դիմավորում նորը՝ 1968 թվականը:

Այնուհետև տեսուչ հայր սուրբը, արտահայտելով բոլոր ներկաների խոհերն ու երախտագետ գգացմունքները, առաջարկում է առաջին բաժակը Մայր Աթոռ ու Էջմիածնի անսասանության, պայծառության և հավերժության և նրա արժանավոր գահակալ,

Ն. Ս. Օծություն Տ. Տ. Վազգեն Ս. Ամենայն Հայոց կաթողիկոսի թանկագին կենաց առևշտության, Նրա հետագա եկեղեցաշեն, հայրենանվեր գործերի հաջողության համար:

Բոյոր ներկաները հոտնկայս բաժակ են բարձրացնում ուրախ ծափերի հնչյունների տակ, մինչ ճեմարանի երգախումբը հնչնում է վեհ ու հանդիսավոր Մայր Աթոռի հիմնը՝ «Եջմիածինն ի հօրէ» շարականը:

Իր աթողից բարձրանում է Վեհափառ Հայրապետը, որախ ու բարձր տրամադրության ներքո, նոր տարվա խոհերով, մտորումներով համակված, իր պատգամն ու օրինադրությունը տալով, շեշտելով, որ ինչպես իր գահակալության անցնող տասներկու տարիների ընթացքում, 1968 թվականին և այսուհետու է, իր ղեկավարության ներք Մայր Աթոռ ու Եջմիածինը իր աստվածատուր ու հավերժական առաքելությունը կը կատարի հայ եկեղեցու ծոցում թե՛ մայր հայունիքի և թե՛ ափյուռքի հայության համար, հայ եկեղեցի, հայ ժողովորդ և վերածնված մայր հայրենիք երեք հվիրական արքությունների և վեհ զգացմունքների լույսին ու ներշնչումների ներքո:

Ն. Ս. Օծությունը խրատական խոսքեր ուղղելուց հետո ուսանողության, իր ոգևորիչ պատգամի վերջում սրտագին բարեմաղյություններ է անում հայ եկեղեցու պայծառության, մայր հայրենիքի և բովանդակ հայ ժողովորդի բարօրության համար, որ 1968 թվականը լինի արդարն եկեղեցաշեն, հայրենանվեր աշխատանքների խոստմանց տարի, նոր հեռանկարներով հանդակառ:

Վեհափառ Հայրապետի պատգամով ստեղծված խանդավառությունը ավելացնում է նոգենոր ճեմարանի անենքը իրենց երգերով, արտասանություններով:

Ճեմարանի երգախումբը, երաժշտության դաստիարակությունը ավելացնում է նոգենոր ճեմարանի անենքը իրենց երգը, «Գարուն Երևան», «Հայոց գինին», «Այ ֆոռկա, ֆոռկա», «Կաղանդի երգ», «Խմբենք, ընկերներ» խմբերգերը:

Բարեշնորի Եղիշե սարկավագ Բաղրամյանը արտասանում է Եղիշե Զարենցի «Ես իմ անուշ Հայատանի», Բ լարանի ուսանող Հովհաննես սրբկ. Գրվագանը՝ Սիմեոն Երեվանցի կաթողիկոսի «Յաւարտ տարոյ» բանաստեղծությունները:

Գ լարանի ուսանող Վերեծ սրբկ. Ներսիսյանը ընթերցում է հետևյալ «Ուղերձ ամանորական»-ը՝ ուղղված Վեհափառ Հայրապետին, ի դիմաց նոգենոր ճեմարանի ուսանողության:

«Վեհափառ Տեր,

Նոր տարվա ու նոր կանքի արշալույսի այս խորհրդավոր պահին մենք՝ նոգենոր ճե-

մարանի ուսանողներս, սրտագին ողջունում ենք գալուստը նոր տարվա, միաժամանակ մի ճեմարանը հայացք գցելով մեզնից հեռացած ու անվերադարձուն հավերժի գիրկը սուզվող հին տարվա վրա:

Քիչ ենտո 1967 տարին պայլացող ճրագի նման պիտի մարի, և նրան պիտի հաշորդի նորը՝ լուսաշղ աստղի նման, լուսավորելով նաև մեր ճանապարհը:

Անսկիզբ ու անվախճան ժամանակը մի շրջան և րողորեց: Հին տարվա մայրամուտին և Ամսանորի արշալույսին մարդկությունը մերթ խախիծով, մերթ խինդով մտածում է գայիք օրերի մասին, նայում է անվերադարձ անցած ժամանակին, որն իր հետ հավերժի գիրկն է տանում մարդկանցից շատերի ցավերն ու վշտերը, երազներն ու իդերը, երջանկությունն ու բախտավորությունն ու, հաճախ նաև, ավա՞ն, չպակված գեղեցիկ ու բարի ակնկալությունները:

Ժամանակը հավիտենական է ու անփոփոխ: Հավիտենականության խորհուրդն է մարդ զգում ժամանակի մեջ: Մարդկային կյանքի իրադարձություններն են, որ փոխվում են ու անցնում, մինչ ժամանակը մնում է անսկիզբ ու անվախճան:

Սկզբան մարդու պարտքն է՝ ժամանակը լցնել ազնիվ գործերով և գեթ տարին մեկ անգամ, նոր տարվա աղթիվ, հանրագումարի թերել իր աշխատանքի պտուղները, ձեռք բերած հաջողությունները և կրած հուսախարությունները: Խզոր չանցավ 1967 թվականը հոգևոր ճեմարանի կամարների տակ: Մենք շնորհակալությամբ ենք բաժանվում հրանից, որովհետև Սաստուու օգնականությամբ, Զերդ Սուրբ Օծության օրինությամբ և ամենօրյա դեկանականության ներքո, դասախոսների և մեր աշխատանքով կարողացանք լցնել բարի արդյունքներով 1967 թվի կյանքի մատյանը և իմաստավորել մեր օրերը այս սուրբ հարկի տակ, մի քալ ևս մոտենալով այն սուրբ նպատակին, որը թերել է մեզ՝ ուսանողներին կրթական այս հաստատության ծոցը մայր հայրենիքից և ափյուռքի զանազան թեմերից, որպեսզի պատրաստվենք մեր սուրբ եկեղեցու ծառայության վաղվա մեծ գործի համար:

Հոգենոր ճեմարանի ասենքս մեր հոգու խորուն ծալքերից, անհուն սիրով և երախտագիտությամբ մեր սրտագին բարեմաղյություններն ենք թերու Զեր, Վեհափառ Տեր, ցանկանալով Զերդ Սորության երկար կյանք, արևատություն և մշտառ առողջություն՝ հետագա Զեր եկեղեցաշեն ու հայրենանվեր գործունեության համար:

Թոյլ տվեք, Վեհափառ Տեր, հանուն հոգենոր ճեմարանի Զեր հոգենոր զավակների, որդիական ամենաանկեղծ շնորհակալություն և երախտագիտություն հայտնել Զեր

ամենօրյա հայրական հոգածության համար, որով շրջապատել եք հոգևոր ճեմարանը և շնորհավորել Ձեր Ամանորը:

Ընորհավոր նոր տարի, սիրելի Վեհափառ Հայր»:

Հանդիսության ընթացքում ուսանողության ուղղած և նոր տարվա խոներով համակված, հովզիչ, ջերմ եղույթներ են ուսեւում Վիեննայի հայոց հոգևոր հովիվ հոգ. տ. Մերոյ ծ. Վորդ. Գրիգորյանը, «Էջմիածին» ամսագրի խմբագիր Արթուր Հատիսյանը:

Հնդիանուր խանուավառության և ուրախության մեջ տեսուչ հոգ. տ. Ներսես ծ. Վարդապետը սրամիտ ու դիպով «կաղանդչերներ» է քաժանում միաբանության անդամներին, հոգևոր ճեմարանի դասախոսներին և ուսանողության՝ հաջող ու համել բնութագրում ներով:

Մի պահ հանգչում են դաჩիճի լուսերը: Մոմերի դժգույն ու պլավացող լուսերի տակ Բ լարանի ուսանողներ Հակոբ և Հովհաննես սարկավագները, նոյն լարանցի Արարատ սարկավագի դաշնամուրի ընկերակցությամբ, սպրումով, մեղմորեն ու վեհ կատարում են «Խորհուրդ մեծ» շարականը, «Սուրբ գիշեր» տաղը, «Հրեշտակների երգ»-ը, Փրկչի աստվածահայուսության և ծննդյան մեծ խորհուրդի բերկրանքը բաշխելով բոլոր ներկաներին:

Մայր Աթոռի հովանու ներքո, հոգևոր ճեմարանի կամարների տակ, Հայոց Հայրապետության օրինարքեր ներկայությանը, Ամանորի ուրախ սեղանների շուրջ բոլորված, ժամանակն անցնում էր արագ, բայց բոլվանուակից և տպավորիչ:

Հայոց Հայրապետությամբ և աղոթքով ավարտվում է օրվա հանդիսությունը:

Իր օրինության մեջ Վեհափառ Հայրապետը խաղաղություն է բարեմաթում ողջ աշխարհին, բարգավաճում հայոց երկրին ու ժողովրդին, և օրինեկով միաբանությանը, ուսանողությանը և պաշտոնատությանը, թեղադրում է նոյն նվիրումով ու հավատքով աշխատել՝ գլուխ բերելու համար Մայր Աթոռ ու Էջմիածնի առաջ կանգնած եկեղեցաշեն ու հայրենանվեր գործերը՝ ի միմիշարություն բովանդակ հայ ժողովրդի:

Հայոց Հայրապետը նր եռանդով, նր պայծառ լավատեսությամբ ու անկուրում հավատքով մի անգամ ևս խանդակառեց բոլորին, Մայր Աթոռի ապագա հոգևոր, եկեղեցական, ազգային ու հայրենասիրական առաքելության նկատմար:

Գիշերվա ժամը 23-ին, խմբովին երգված «Հայր մեր»-ով ավարտվում է նոր տարվան նվիրված հանդիսությունը հոգևոր ճեմարանի հարկի տակ:

Ընորհավոր նոր տարի:

